

صحيفة الحسين عليه السلام

[221] أَيْ آنکه شیرینی همدمی با خود را به عاشقانش چشانید، در نتیجه در پیشگاهش تملق کنان ایستادند، وای آنکه جامه های هیبتش را بر اولیائش پوشانید، در نتیجه آمرزش جویانه در پیشاپیش ایستادند، توئی یاد کننده قبل از یادکنندگان، و توئی شروع به احسان کننده قبل از توجه عابدان، و توئی جود و بخشش کننده قبل از خواستن خواستاران، و توئی بسیار بخشنده، آنگاه به آنچه بخشیده ای از ما وام طلب می کنی. بارالها ! مرا از در رحمت فراخوان تا بتو دست یابم، و با جاذبه محبت مرا بسوی خود بکشان تا دلم را تماما مهبای حضور تو کنم، خدایا امیدم از تو قطع نمی گردد اگر چه نافرمانیت را بکنم، همچنانکه ترسم از من مفارقت نمی کند اگر چه اطاعتت را بنمایم، جهانیان مرا بسوی تو کشانده اند، و علمم به کرمات مرا نزد تو وارد ساخته است، معبودا چگونه نا امید گردم در حالیکه تو آرزویم هستی، یا چگونه سبک شمرده شوم در حالیکه تو کلم بر توست، خدایا چگونه دعوی عزت کنم در حالیکه وجودم به خاک ذلت سرشته است، یا چگونه احساس عزت بکنم در حالیکه انتساب هستی ام به توست. معبودا چگونه احساس فقر نکنم در حالیکه در وادی فقر سکنایم داده ای، یا چگونه احساس فقر کنم در حالیکه تو با کرامت خود
